

Arrest

nr. 222 301 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 12 december 2017.

1.2. Op 28 augustus 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 januari 2018

werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Er werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.3. Naar aanleiding van een administratieve controle werd aan verzoekster op 9 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Er werd op diezelfde dag eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

1.4. Verzoekster diende op 12 februari 2018 een nieuw verzoek tot internationale bescherming in. Op 13 februari 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis).

1.5. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 202 051 van 3 april 2018.

1.6. Op 11 april 2018 diende verzoekster een nieuw verzoek tot internationale bescherming in. Op 12 april 2018 werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis). Op 23 april 2018 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen deze aanvraag niet-ontvankelijk. De Raad verwierp op 8 mei 2018 met het arrest nr. 203 673 het beroep tegen deze beslissing.

1.7. Op 7 mei 2018 diende verzoeksters advocaat een "verzoek tot opheffing/intrekking bijlage 13sexies" in, waarbij hij vraagt om het inreisverbod van drie jaar te heroverwegen, "in het bijzonder in te trekken of op te heffen".

1.8. Op 11 juli 2018 richt de verwerende partij het volgende schrijven tot verzoeksters advocaat:

"(...)

Geachte Meester Geens

Ik heb uw verzoek goed ontvangen. Helaas kan aan uw vraag tot Intrekking van het inreisverbod geen gunstig gevolg worden gegeven om de volgende redenen: Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de gemotiveerde aanvraag door betrokkene te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland, hetgeen in casu niet gebeurde. Art. 74/12 §1 Vw. bepaalt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland." Een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod is mogelijk om humanitaire redenen. Ook omwille van professionele of studieredenen kan een opheffing of opschorting worden aangevraagd, echter dient in dat geval reeds twee derde van de duur van het inreisverbod te zijn verstreken. In casu werd het inreisverbod betekend op 09.02.2018 en is het geldig tot 08.02.2021. Op het moment van uw verzoek is de voorgeschreven termijn niet verstreken. Bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd reeds rekening gehouden met de in uw aanvraag aangehaalde humanitaire redenen. In deze beslissing werd gesteld dat in het kader van de 9bis aanvraag de advocaat van betrokkene verwijst naar een zekere vorm van integratie in de Belgische samenleving. Betrokkene heeft lessen Nederlands gevolgd, ze is werkzaam in de textielsector (na de verwerping van de asielaanvraag is dit een illegale tewerkstelling btw) en studeert aan de KULeuven. Betrokkene heeft zich ingeschreven voor de opleiding 'Master of statistics' voor het schooljaar 2017-2018, De raadsheer haalt aan dat betrokkene haar schooljaar hier dient af te maken. Het staat betrokkene vrij om, eenmaal terug in Rwanda, vandaaruit een visum als student aan te vragen en zo op legale wijze terug naar België te komen. Ze kan dan de vakken waarvoor zij nog geen succesvolle examens aflegde alsnog inhalen.

- Art. 74/12 §2 Vw. bepaalt: "§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten."

Betrokkene heeft tevens het Belgische grondgebied nooit verlaten.

(...)"

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 11 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekster diende een verzoek in bij aangetekend schrijven, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, tot opheffing dan wel intrekking van het inreisverbod van drie jaar (de bijlage 13sexies) van 9 februari 2018.

Dit verzoek was gegrond op artikel 74/12, §1, eerste lid Vreemdelingenwet (zie onder meer op pagina 2 van het verzoek).

Dit wetsartikel stelt in §1, eerste lid dat:

"§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen."

De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris dient dus na te gaan of er humanitaire redenen voorhanden zijn en of een opheffing of opschorting van het inreisverbod gerechtvaardigd is. Het komt de verzoekende partij toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de redenen zijn die een opheffing of opschorting rechtvaardigen, hetgeen hij heeft gedaan bij aangetekend schrijven van 7 mei 2018.

In artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen teneinde een opheffing of opschorting van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen te bekomen. De humanitaire redenen kunnen bestaan uit specifieke medische of familiale redenen en de verwerende partij dient elke aanvraag individueel dient te onderzoeken waarbij zij ook rekening kan houden met contra-elementen (cfr. Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p. 22).

2. Door de verwerende partij wordt evenwel gesteld dat de aanvraag van verzoekster niet voldoet aan de formele voorwaarden van artikel 74/12 Vreemdelingenwet.

De aanvraag werd niet ingediend via de bevoegde "Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland", hetgeen volgens verweerder problematisch is in het licht van artikel 74/12 Vreemdelingenwet (dit artikel wordt door verweerder geciteerd).

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de maatregel van het inreisverbod "op 09.02.2018" betekend werd en "het geldig is tot 08.02.2021". De duurtijd van "twee derde" is daarom volgens verweerder nog niet verstreken "nog niet verstreken".

3. De bestreden beslissing kan verder niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat een aanvraag enkel kan worden ingediend vanuit de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost in het buitenland en deze in andere gevallen niet inhoudelijk moet worden beoordeeld.

Artikel 74/14, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt immers: "De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen", waarbij deze vereiste niet werd voorzien.

Volgens artikel 11, derde lid, laatste en voorlaatste alinea, van de Richtlijn 2008/115/EG (PB 2008 L 348; de Terugkeerrichtlijn) kunnen de lidstaten in individuele gevallen om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen. In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

Hiervoor is geen vereiste opgenomen dat de aanvraag wordt ingediend vanuit de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost in het buitenland.

Dit werd bevestigd door het Hof van Justitie in een arrest van 8 mei 2018 (C-82/16).

Onder randnummer 60 en 61 van dit arrest wordt gesteld als volgt:

Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de

Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea's als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.

Derhalve dient verweerder het verzoek tot opheffing en opschorting weldegelijk inhoudelijk te onderzoeken (om na te gaan of er individuele of humanitaire redenen zijn om het inreisverbod in te trekken of op te heffen), ook al zou verzoekster haar aanvraag niet hebben ingediend via de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Eenzelfde bemerking geldt m.b.t. de vereiste dat twee derde van de duur van de maatregel dient verstreken te zijn alvorens een dergelijk verzoek kan worden gericht aan de verwerende partij. Zowel artikel 74/14, §1, eerste lid Vreemdelingenwet als artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn stellen deze vereiste niet, waardoor verweerder zich hierop niet kan beroepen.

Verzoekster wijst er nog op dat krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het VEU, de nationale overheden zoals verweerder, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening dienen te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie.

Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

TWEEDE ONDERDEEL

5. Verzoekster wijst erop, in navolging van bovenstaande uiteenzetting, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat “bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd reeds rekening gehouden met de in uw aanvraag aangehaalde humanitaire redenen”.

Verweerder lijkt met deze zinsnede aan te geven dat het overbodig is om “opnieuw” een beoordeling uit te voeren (aangezien een dergelijke beoordeling reeds zou gebeurd zijn bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar).

Een nieuwe beoordeling is dus, zoals verweerder aangeeft, overbodig omdat reeds een beoordeling werd uitgevoerd van de aangehaalde humanitaire redenen “bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod”. Verweerder maakt geen verdere beoordeling van de ingeroepen humanitaire redenen, maar vervolgt: “in deze beslissing wordt gesteld dat”. Met de verwijzing naar “deze beslissing”, viseert verweerder opnieuw de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar van 9 februari 2018, zou aldus een beoordeling (en aldus ook een motivering) moeten omvatten van alle ingeroepen humanitaire redenen door verzoekster in haar aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod van 7 mei 2018.

Deze bemerking is feitelijk incorrect.

In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de beoordeling die in deze beslissing zou gemaakt zijn aangaande de integratie van verzoekster in de Belgische samenleving (het volgen van Nederlandse lessen, haar werkzaamheid in de textielsector en haar studies aan de KULeuven).

In de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar van 9 februari 2018 wordt hiermee echter geen rekening gehouden (zie stuk 4).

Deze beslissing wijst er enkel op dat verzoekster een zus heeft die over de Belgische nationaliteit beschikt, zij een eerdere verwijderingsmaatregel niet heeft uitgevoerd ondanks

dat zij door de stad Roeselare zou zijn geïnformeerd over de betekenis hiervan en dat zij een asielaanvraag en regularisatieaanvraag heeft ingediend.

De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een verkeerde feitelijke voorstelling.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samen gelezen met de verplichtingen onder artikel 74/14 Vreemdelingenwet (met name de beoordeling van de ingeroepen “humanitaire redenen”) en artikel 8 EVRM (de noodzakelijke belangenafweging).

DERDE ONDERDEEL

6. In ondergeschikte orde, wijst verzoekster expliciet op de door haar aangehaalde humanitaire redenen in haar aanvraag van 7 mei 2018 tot opschorting dan wel intrekking van het inreisverbod (zie hieronder). Er blijkt uit de bestreden beslissing immers niet dat verweerder rekening heeft gehouden met al deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing, met name door deze werkelijk te beoordelen, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM evenals de vereisten van artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Door verzoekster werd in haar aanvraag van 7 mei 2018 gewezen op volgende elementen (samengevat):

- Het gegeven dat zij geboren werd in Rwanda, maar dit land in 2002 diende te ontvluchten. Verzoekster vestigt zich met haar moeder, haar zus M. C. M. en haar broer M. M. in Zambia. Verzoekster woont eerst in Lusaka en dan in Livingstone. Verzoekster studeert daarna in Lusaka. De moeder van verzoekster vroeg asiel aan in Zambia en zij verkrijgen een vluchtelingenstatuut.

- Het gegeven dat haar zus M.M.M.M. (OV 5.635.039) naar België komt, waar zij asiel aanvraagt. Zij beschikt thans over de Belgische nationaliteit.

- Het gegeven dat verzoekster zich aangetrokken voelt tot vrouwen. Wanneer haar relatie aan het licht komt, geraakt verzoekster steeds meer en meer in problemen. Verzoekster besluit hierop Zambia te verlaten.

- Het gegeven dat verzoekster in mei 2015 een Schengenvisum aanvraagt bij de Zweedse ambassade. Op 12 augustus 2015 vertrekt verzoekster met het vliegtuig vanuit Livingstone en reist ze via Johannesburg en Munchen naar Brussel. Zij verblijft hier sindsdien.

- Het gegeven dat verzoekster op 19 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 7 juli 2017 evenwel een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 december 2017. Haar volgend verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen. Verzoekster had echter gedurende lange periode aldus een legaal verblijf in België (gelet op de duurtijd van de asielprocedure).

- Het gegeven dat verzoekster een belangrijke integratie tot stand gebracht heeft in de Belgische samenleving. Deze integratie kwam in belangrijke mate tot stand tijdens haar legaal verblijf (haar eerste asielaanvraag had een behandelingstermijn van 2,5 jaar). Verzoekster behaalde verschillende attesten en getuigschriften in verband met de inburgeringscursussen die zij volgde en de lessen Nederlands. Zij was tevens werkzaam in de textielsector.

- Het gegeven dat verzoekster in België ingeschreven is aan de KUL voor het academiejaar 2017-2018 onder ID 0644839 voor de opleiding "Master of Statistics (Leuven)" bij de faculteit Wetenschappen (stuk 2).

Door verweerder worden in de bestreden beslissing verschillende van deze elementen, die door verzoekster werden ingeroepen als "humanitaire redenen", vermeld maar niet beoordeeld (omdat de gemachtigde er foutief vanuit gaat dat deze reeds beoordeeld zouden zijn geweest in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – zie hierboven).

Gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM (een belangenafweging) evenals de vereisten van artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, komt het evenwel aan verweerder toe om deze elementen ook werkelijk te beoordelen.

Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of verzoekster toe om deze beoordeling te maken in de plaats van de bevoegde overheid.

Enkel met betrekking tot het afmaken van haar studies aan de KULeuven wordt door verweerder opgemerkt dat verzoekster een visum kan aanvragen als student om haar opleiding af te maken. Daarbij wordt echter geen rekening gehouden met het gegeven dat

verzoekster expliciet heeft gewezen op haar vlucht uit Rwanda (met naar verblijf in Zambia en het gegeven dat zij aldaar een vluchtelingenstatuut heeft verkregen – zie hierboven). Zowel het verblijf als de aanvraag van een studentervisum is dan ook bijzonder moeilijk voor verzoekster. Ook in die zin is de beoordeling van de verwerende partij niet afdoende door hiermee, kennelijk, geen rekening te houden. De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde bepalingen."

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, deze bepaling betrekking heeft op de termijn voor vrijwillig vertrek bij een bevel om het grondgebied te verlaten. De huidige betwisting betreft een verzoek tot opheffing of intrekking van een inreisverbod. Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziet immers dat een inreisverbod kan worden opgeschort of opgeheven. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoekster

doelt op de toepassing van deze bepaling. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in functie van de toegepaste wetsbepaling.

2.2.2. De bestreden beslissing steunt op de volgende motieven:

- (1) de bestreden beslissing werd niet ingediend bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet;
- (2) een humanitair verzoek is mogelijk, met de ingeroepen elementen werd echter reeds rekening gehouden bij het opleggen van het inreisverbod en de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarnaast is een opheffing mogelijk om professionele redenen of studieredenen indien twee derde verstreken is;
- (3) bij het opleggen van het inreisverbod werd reeds rekening gehouden met de humanitaire redenen die thans worden aangehaald. In het kader van artikel 9bis werd verwezen naar een zekere mate van integratie;
- (4) Verzoekster heeft België nooit verlaten.

Het eerste onderdeel is gericht tegen de motieven (1) en (2) en (4) waaruit verzoekster afleidt dat het verzoek tot opheffing niet werd behandeld omdat aan de in die motieven genoemde voorwaarden niet is voldaan. Verzoekster betoogt immers dat de humanitaire redenen die zij heeft ingeroepen, wel degelijk toelaten dat ze de vraag tot opheffing in België indient zonder dat zij het grondgebied heeft verlaten.

Uit de lezing van de beslissing blijkt echter niet dat met het motief met betrekking tot de plaats van indienen, het verstrijken van de termijn of het reeds hebben verlaten van het grondgebied, de aanvraag zonder meer wordt afgedaan. De bestreden beslissing bevat immers ook een motivering met betrekking tot de ingeroepen humanitaire motieven. Verzoeksters grief in het eerste onderdeel, met name dat haar verzoek werd geweigerd zonder dat werd ingegaan op de ingeroepen humanitaire motieven, berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing en is dan ook ongegrond.

2.2.3. In het tweede onderdeel betwist verzoekster het motief dat de humanitaire elementen reeds werden beoordeeld in het inreisverbod *d.d.* 9 februari 2018 en dat het om dezelfde elementen zou gaan in haar verzoek tot opheffing van het inreisverbod *d.d.* 7 mei 2018.

Zij betoogt dat het inreisverbod van 9 februari 2018 enkel een motivering bevat met betrekking tot haar Belgische zus, maar dat deze beslissing geen motivering bevat met betrekking tot haar integratie in de samenleving. Deze integratie zou bestaan uit het volgen van Nederlandse lessen, haar werk in de textielsector en haar studies aan de KU Leuven.

Opnieuw merkt de Raad op dat verzoekster overgaat tot een selectieve en onvolledige lezing van de motieven van de beslissing. Vooreerst wordt met betrekking tot verzoeksters tewerkstelling in België en haar studies aan de KU Leuven in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat een opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12, §1, van de vreemdelingenwet kan worden gevraagd wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken. Daarmee werd reeds afdoende geantwoord op de elementen met betrekking tot verzoeksters studies en tewerkstelling.

Verder motiveert de bestreden beslissing dat in het inreisverbod werd gemotiveerd over de elementen van integratie die werden ingeroepen in de 9bis-aanvraag, in het bijzonder de lessen Nederlands, haar tewerkstelling en studies. Hoewel verzoekster terecht opmerkt dat het inreisverbod inderdaad geen dergelijk motief bevat, blijkt uit het administratief dossier dat dit motief wél voorkomt in het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2018, dat gepaard ging met het inreisverbod en tegelijkertijd aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Het feit dat de motivering op dit punt onnauwkeurig is, doet geen afbreuk aan het feit dat deze elementen inderdaad reeds werden beoordeeld door het bestuur, zowel bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op 9 februari 2018, als in de eerdere beslissing van 25 januari 2018 waarin verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Aanvullend merkt de Raad nog op dat het verzoek tot heroverweging/opheffing reeds werd ingediend ongeveer twee maanden na het opleggen van het inreisverbod. Er blijkt niet dat de omstandigheden ingrijpend zijn veranderd.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.2.4. In het derde onderdeel voert verzoekster een reeks feitelijke elementen aan met betrekking tot haar persoonlijke situatie. In de mate verzoekster daarmee aanvoert dat niet op alle humanitaire omstandigheden werd geantwoord die zij in haar vraag tot opheffing inriep, merkt de Raad op dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij op eenduidige wijze de elementen aanduidt die zij als humanitaire omstandigheden aanvoert. De elementen in haar verzoek onder de randnummers 1 tot 4 zijn een louter feitelijke uiteenzetting en kunnen niet als zulke elementen worden beschouwd. Waar verzoekster onder de randnummers 5 en 6 verwijst naar haar integratie, studies, taalkennis en naar haar gezins- en privéleven onder artikel 8 van het EVRM, werd hoger, in de bespreking van het tweede middelonderdeel, reeds vastgesteld dat deze elementen reeds werden beoordeeld, zowel in het inreisverbod van 9 februari 2018, het daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten en in de beslissing van 25 januari 2018 aangaande haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook de problematiek met betrekking tot haar banden in Rwanda werd in deze beslissingen reeds door de verwerende partij beoordeeld.

In de mate verzoekster nog aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar Rwanda omwille van haar lesbische geaardheid en het feit dat haar moeder in Zambia het vluchtelingenstatuut heeft, merkt de Raad op dat al deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van verzoeksters opeenvolgende asielaanvragen. Verzoekster toont nergens aan dat er sprake zou zijn van elementen die niet reeds werden beoordeeld door de verwerende partij of de bevoegde asielinstanties.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.3. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT